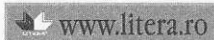

Copyright (c) 1986 Ann Martin
Toate drepturile rezervate

Editura Litera
O.P. 53, C.P. 212, sector 4,
București, România
tel.: 021 319 63 90; 031 425 16 19;
0752 548 372
e-mail: comenzi@litera.ro

Ne puteți vizita pe

Clubul bonelor: Ideea genială a lui Kristy
Ann M. Martin

Copyright © 2020 Grup Media Litera
pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate

Traducere din limba engleză: Ivona Berceanu

Editor: Vidrașcu și fiii
Redactor: Gabi Trășculescu
Copertă: Andreea Apostol
Tehnoredactare și prepress: Mihai Stoianov

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
Martin, Ann M.

Clubul bonelor: Ideea genială a lui Kristy / Ann M. Martin;
trad. din lb. engleză de Ivona Berceanu. – București: Litera, 2020

ISBN 978-606-33-4809-9
I. Berceanu, Ivona (trad.)

821.III

Ann M. Martin

CLUBUL
BONELOR

Ideea genială a lui Kristy

LITERA
București
2020

★ Capitolul ★

UNU

Clubul Bonelor. Sunt mândră să vă informez că ideea a fost în totalitate a mea, chiar dacă toate patru am avut o contribuție. „Toate patru“ înseamnă Mary Anne Spier, Claudia Kishi, Stacey McGill și eu – Kristy Thomas.

Ideea mi-a venit în prima după-amiază de marți de la începutul clasei a șaptea. Era o zi toridă. Se făcuse atât de cald în Școala Gimnazială Stoneybrook, din cauza lipsei aerului condiționat, încât profesorii au deschis toate ferestrele și ușile și au stins toate luminile. Părul transpirat mi se lipise pe ceafă și mi-aș fi dorit să am un elastic ca să mi-l pot prinde în coadă de cal. Albinele zburau prin sala de clasă și zumzăiau în jurul capetelor noastre, așa că domnul Redmont, profesorul nostru, ne-a dat voie să ne oprim din lucru ca să ne facem niște evantaie de hârtie. Acestea n-au făcut

nimic mai mult decât să țină albinele la respect, dar a fost frumos că am furat zece minute din ora de științe sociale ca să le confecționăm.

Oricum, după-amiaza aceea sufocantă părea să nu se mai sfârșească, iar când limbile ceasului de perete din fața clasei au arătat 14.42 și a sunat clopoțelul, am sărit de pe scaun și am strigat: „Ura!“ Eram atât bucuroasă că venise momentul în care puteam s-o șterg de acolo! Îmi place școala și toate cele, dar, uneori, ce-i prea mult e prea mult.

Domnul Redmont părea șocat. Probabil se gândea că el fusese atât de drăguț cu noi și ne lăsase să ne facem evantaie, și iată-mă pe mine, nerecunoscătoarea, ce fericită eram că ora se terminase!

Mi-a părut rău, dar n-am ce face. Așa sunt eu. Mă gândesc să zic ceva și îmi dau drumul la gură imediat. Mă gândesc să fac ceva și acționez pe loc. Mama îmi spune că sunt impulsivă. Câteodată zice că o caut cu lumânarea. Dar ea nu se referă doar la probleme. Ea vrea să spună „necazuri“.

Și atunci chiar intrasem într-un necaz. Așa simțeam. Avusesem destule probleme încât să îmi dau seama când apare una.

Domnul Redmont și-a dres glasul. Încerca să găsească o modalitate de a mă pedepsi fără să

mă umilească în fața celorlalți copii. Lucruri de genul acesta sunt importante pentru el.

– Kristy, a început domnul Redmont, iar apoi s-a răzgândit și a luat-o de la capăt. Elevi, știți ce aveți de lucrat ca temă. Sunteți liberi. Kristy, aș vrea să vorbesc cu tine un minut.

În timp ce colegii își adunau cărțile și hârtiile și părăseau sala, pălăvrăgind și chicotind, eu m-am dus la biroul domnului Redmont. N-a apucat să-mi zică nicio vorbă, că eu începusem deja să-mi cer scuze. Uneori poate ajuta.

– Domnule Redmont, îmi pare foarte rău! Nu am făcut-o intenționat. Adică, nu am vrut să spun că mă bucur că s-au terminat orele. Voiam să spun doar că sunt bucuroasă că pot pleca acasă. Deoarece casa mea are aer condiționat.

Domnul Redmont a dat din cap aprobator.

– Dar, Kristy, pe viitor crezi că ai putea să te comporți cu mai multă decență?

Nu eram sigură de sensul exact al cuvântului „decență“, dar aveam o idee destul de clară despre ce înseamnă să nu-i stric ziua domnului Redmont țopăind întruna și strigând „Ura!“ când încă nu se sunase de ieșire.

– Da, domnule, i-am răspuns.

Uneori ajută și să fii politicos.

– Bine, a spus domnul Redmont. Dar vreau să-ți amintești de acest incident, și cel mai bun mod de a ne aminti lucruri este să le notăm. Așa că, în seara asta, aș dori să scrii un eseu de o sută de cuvinte despre importanța decenței în clasă.

La naiba! Se pare că tot trebuia să aflu ce înseamnă *decență*.

– Da, domnule, i-am răspuns.

M-am dus înapoi în banca mea, mi-am adunat cărțile cu mișcări lente și apoi am ieșit din clasă târșâindu-mi picioarele. Speram ca domnul Redmont să bage de seamă lentoarea mea, care mi se părea un adevărat semn de decență.

Am găsit-o pe Mary Anne Spier așteptându-mă la ușa clasei. Stătea rezemată de perete, ronțâindu-și unghiile.

Mary Anne este cea mai bună prietenă a mea. Suntem vecine. Până și la înfățișare semănăm. Suntem amândouă prea scunde pentru vârsta noastră și amândouă avem părul castaniu, lung până mai jos de umăr. Dar aici se opresc asemănările dintre noi, pentru că eu nu-mi pot ține gura, pe când Mary Anne este foarte liniștită și foarte timidă. Din fericire, asta e doar o aparență. Oamenii care o cunosc bine, cum ar fi Claudia, Stacey și cu mine, au ocazia să o vadă dincolo de aparențe și să descopere o Mary Anne foarte amuzantă.

– Salut! i-am zis. Și-a scos mâna din gură și s-a uitat la unghii. Mary Anne! Cum te aștepti să-ți poți da cu oă vreodată, dacă îți tot rozi unghiile?

– Of, haide! a spus ea cu un oftat. Lac de unghii. O să am șaptezeci și cinci de ani când o să mă lase tata să mă dau cu oă.

Tatăl lui Mary Anne este singura rudă pe care o are. Mama ei a murit și nu mai are nici frați sau surori. Din păcate, tatăl ei este destul de sever. Mama mea spune că pur și simplu domnul Spier este îngrijorat pentru că numai pe Mary Anne o are. Ai zice totuși că ar putea s-o lase să-și poarte părul desprins, în loc să și-l țină mereu împletit, sau că ar putea să-i dea voie din când în când să iasă la plimbare cu bicicleta la mall, împreună cu Claudia și cu mine. Dar nu. În casa domnului Spier sunt reguli, reguli și iar reguli. E un miracol că i-a dat voie lui Mary Anne să devină membră a Clubului Bonelor.

Am ieșit din școală și, deodată, am început să alerg. Am uitat cu totul de decență, pentru că mi-am amintit altceva.

– Oh, Doamne! am strigat.

Mary Anne a luat-o la fugă după mine.

– Ce? m-a întrebat gâfâind.

– E marți, i-am strigat peste umăr.

– Așa, și? Mai încet, Kristy! E prea cald ca să fugim!

– Nu pot să încetinesc. Marți după-amiaza îl am în grijă pe David Michael. Ar trebui să ajung acasă înaintea lui. Dacă nu, ajunge el primul și trebuie să se descurce singur.

David Michael este fratele meu de șase ani.

Eu și frații mei mai mari, Charlie și Sam, facem cu rândul ca să avem grijă de el o după-amiază pe săptămână, până ajunge mama acasă de la muncă. Kathy, o adolescentă de cincisprezece ani, care locuiește la câteva străzi distanță de noi, se ocupă de el în celelalte două după-amieze. Kathy este plătită să stea cu el. Charlie, Sam și cu mine nu suntem.

Eu și Mary Anne am parcurs tot drumul până acasă în fugă. Am ajuns în curtea din față transpirate și cu respirația tăiată. Și iată-l acolo pe David Michael, stând abătut pe treptele de la intrare, cu buclele negre încadrându-i fruntea.

A izbucnit în lacrimi de îndată ce ne-a zărit.

– Ce s-a întâmplat? l-am întrebat.

M-am așezat lângă el și mi-am pus brațul pe după umerii lui.

– Am rămas blocat afară, se văită el.

– Ce s-a întâmplat cu cheia ta?

David Michael a clătinat din cap.

– Nu știi.

Și-a șters ochii, sughițând.

– Ei bine, i-am spus, e-n regulă.

Mi-am scos cheia din geantă.

David Michael a izbucnit din nou în plâns.

– Nu, nu e! Nu e-n regulă. N-am putut intra în casă și trebuie să merg la baie.

Am descuiat ușa. Când David Michael face așa, cel mai bine este să-i ignori lacrimile și să pretinzi că nu s-a întâmplat nimic.

Eu și Mary Anne i-am ținut ușa deschisă ca să intre și apoi l-am condus la baie. Collie-ul nostru, Louie, a tâșnit afară pe ușă imediat cum am intrat. Ardea de nerăbdare să iasă la aer, pentru că stătu-se închis în casă de la micul dejun.

– Cât stai la baie, i-am spus lui David Michael, eu o să pregătesc niște limonadă, bine?

David Michael chiar mi-a zâmbit.

– Da!

Mă pricep la copii. Și Mary Anne la fel. Mama așa îmi zice. Amândouă primim o mulțime de oferte ca să fim bone, după-amiezile și în weekenduri. De fapt, promisem o propunere de muncă pentru după-amiaza aceea, dar a trebuit să refuz din cauza lui David Michael.

Așa se face că mi-am amintit de ceva.

– Hei, i-am spus lui Mary Anne în timp ce porneam aerul condiționat, doamna Newton m-a rugat să am grijă de Jamie în după-masa asta. Nu cumva te-a sunat și pe tine, după ce-am terminat de vorbit?

Mary Anne s-a așezat la masa din bucătărie și s-a uitat la mine în timp ce turnam limonada într-o carafă mare de sticlă. A clătinat din cap.

– Nu. Poate a sunat-o pe Claudia.

Claudia Kishi locuiește peste drum de mine. Ea, cu Mary Anne și cu mine locuim pe strada Bradford Court de când ne-am născut. Am crescut împreună, dar, cumva, Claudia nu petrecuse cu noi la fel de mult timp ca mine cu Mary Anne. În primul rând, Claudia este într-adevăr pasionată de artă și mereu se duce la cursurile ei sau stă baricadată în cameră, pictând ori desenând. Sau citește cărți polițiste, o altă pasiune a ei. E mult mai matură decât Mary Anne sau decât mine.

Când eram mici, Mary Anne și cu mine obișnuiam să ne jucăm de-a școala sau cu păpușile, pe care le îmbrăcam în rochii, dar pe Claudia, practic, trebuia să o spălăm pe creier ca s-o facem să ni se alăture. Multă vreme pur și simplu nici nu ne sinchiserăm de ea, dar Claudia se dovedise a fi întotdeauna o companie plăcută când venea vorba de plimbările cu bicicleta,

de mersul la cinema sau la piscina din cartier. Pot să spun însă deschis că lucrul cel mai bun la Claudia e faptul că tatăl ei nu este domnul Spier. Domnul Kishi poate că e sever când vine vorba de teme la Claudiei, dar măcar el nu leșină când îi sugerăm că vrem să mergem în centru să bem o coca-cola sau ceva.

Pe timpul verii, am avut senzația că, treptat, Claudia se îndepărta de noi. Chiar dacă toate trei urma să trecem într-a șaptea, Claudia părea dintr-odată... mai mare. Începuse să se uite după băieți și își petrecea mai mult timp ca de obicei înnoindu-și garderoba și vorbind la telefon. Am reușit să ne împăcăm toate trei până la sfârșitul verii, dar încă se simțea că o luam în direcții diferite, uneori.

David Michael a intrat în bucătărie și părea să fie mult mai vesel.

– Poftim, i-am spus.

I-am dat un pahar de limonadă, și el s-a așezat lângă Mary Anne.

Apoi a intrat Charlie, bătând o minge de fotbal. Sam a ajuns acasă câteva minute mai târziu, cu Louie mergând pe role în spatele lui. Charlie are șaisprezece ani și Sam are paisprezece. Amândoi merg la Colegiul Stoneybrook. Sam este boboc, iar Charlie e în anul doi.

– Salutare la toată lumea! Bună, picicule! i-a spus Charlie lui David Michael.

– Nu sunt pici, i-a răspuns David Michael.

Charlie se credea grozav pentru că tocmai fusese acceptat în echipa sportivă a colegiului. De parcă ar fi fost primul care juca fotbal pentru Colegiul Stoneybrook.

– Mergem să batem mingea în curtea familiei Hanson, m-a anunțat Sam. Vrei să vii cu noi, Kristy?

Voiam, dar David Michael nu ar fi acceptat să rămână singur. Era prea mic.

– Nu știi. Mă gândeam că, împreună cu Mary Anne, aș putea să-l duc pe David Michael la pârau. Vrei să mergi să te bălăcești, David Michael? l-am întrebat.

A dat fericit din cap.

– Ne vedem mai târziu, băieți! am strigat în urma lor, pe când Sam și Charlie ieșeau din casă, trântind ușa de la intrare după ei.

Eu și Mary Anne i-am dus pe David Michael și pe Louie la pârau. Ne-am uitat la fratele meu cum își băga picioarele în apă sau făcea bărci cu pânze, sau încerca să prindă niște ciprinide mici.

Louie alerga prin preajmă, în căutare de verigi.

– Cred c-ar trebui să plecăm, a decis Mary Anne după o oră și ceva. Tata vine acasă în curând.

– Mda. Și mama trebuie să sosească.

– David Michael, l-am strigat, e timpul de plecare!

Fratele meu s-a ridicat fără tragere de inimă, și, împreună cu Louie, am pornit toți trei către casă.

Când am ajuns pe alea ce ducea spre casa noastră și David Michael luat-o la goană pe peluză, Mary Anne mi-a șoptit:

– Ora nouă, bine?

Am zâmbit cu gura până la urechi.

– Bine!

Noi două avem un cod secret. Mary Anne l-a inventat. Putem să ne trimitem semnale cu lanternele. Dacă mă uit pe geamul de la dormitor, pot să văd fix în camera ei. Multe nopți la rând am comunicat între noi cu lanternele, pentru că Mary Anne nu are voie să vorbească la telefon după cină, exceptând cazurile în care e vorba despre babysitting sau despre proiectele de la școală.

Când a venit mama acasă puțin mai târziu, ne-a adus pizza. Frații mei și cu mine ne-am dus la bucătărie, îmbiați de mirosul de brânză și de gustul de ardei iute.

Dar Sam și Charlie se uitau cam sceptici.

– Mă întreb ce vrea de la noi, a șoptit Sam.